

Wtorek, 10 marca 2009 r.

Wspólny europejski system azylowy

P6_TA(2009)0087

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie przyszłości wspólnego europejskiego systemu azylowego (2008/2305(INI))

(2010/C 87 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 63 ust. 1 i 2 Traktatu WE,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję genewską z 1951 r. dotyczącą statusu uchodźców oraz jej protokół uzupełniający z 1967 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego ⁽¹⁾ („rozporządzenie dublińskie”),
- uwzględniając dyrektywę Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl w państwach członkowskich ⁽²⁾ („dyrektywa w sprawie przyjmowania uchodźców”),
- uwzględniając dyrektywę Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich ⁽³⁾ („dyrektywa w sprawie azylu”),
- uwzględniając dyrektywę Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie stosowania dyrektywy 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl w państwach członkowskich (COM(2007)0745),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie Lampedusy ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie sytuacji obozów uchodźców na Malcie ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie azylu: współpraca praktyczna, jakość procesu decyzyjnego w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie oceny systemu dublińskiego ⁽⁸⁾,
- uwzględniając sprawozdania Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w sprawie kontroli warunków przyjmowania dokonanych w różnych ośrodkach zatrzymań,

⁽¹⁾ Dz.U. L 50 z 25.2.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 31 z 6.2.2003, s. 18.

⁽³⁾ Dz.U. L 326 z 13.12.2005, s. 13.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, s. 598.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 301.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 364.

⁽⁸⁾ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2008)0385.

Wtorek, 10 marca 2009 r.

- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie C-133/06 Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej ⁽¹⁾, której przedmiotem było postępowanie w sprawie o uchylenie dyrektywy w sprawie azylu, wszczęte w szczególności w celu stwierdzenia nieważności postanowień tej dyrektywy dotyczących procedury przyjmowania i zmiany wspólnych list minimalnych bezpiecznych krajów,
  - uwzględniając Europejski pakt na rzecz migracji i azylu przyjęty przez Radę Europejską w dniu 16 października 2008 r., którego czwartym celem jest „stworzenie Europy, która będzie miejscem azylu”,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0050/2009),
- A. mając na uwadze, że wprowadzenie instrumenty prawne pierwszego etapu wprowadzania wspólnego europejskiego systemu azylowego (CEAS) pozwoliły na ustanowienie wspólnych minimalnych norm, lecz nie umożliwiły stworzenia takich samych warunków kwalifikujących do ochrony na terytorium Unii, wskutek czego nadal istnieją takie zjawiska jak wtórne przemieszczanie się osób ubiegających się o azyl i wielokrotne składanie wniosków,
- B. mając na uwadze, że kryteria związane z krajem pierwszego przekroczenia granicy mogą doprowadzić do nałożenia na niektóre państwa członkowskie, szczególnie na te, które stanowią zewnętrzną granicę UE, nieproporcjonalnego ciężaru zadań, i to tylko ze względu na ich szczególne położenie geograficzne oraz mając na uwadze, że to zjawisko ma szkodliwe skutki zarówno dla państw członkowskich, jak i dla osób ubiegających się o azyl,
- C. mając na uwadze, że dokonana przez Komisję ocena systemu dublińskiego pokazuje, iż w 2005 r. 13 granicznych państw członkowskich musiało stawić czoła coraz większym wyzwaniom wynikającym z systemu dublińskiego,
- D. mając na uwadze, że w wymienionym wyżej sprawozdaniu z oceny dyrektywy w sprawie przyjmowania uchodźców Komisja zwraca uwagę na poważne problemy pojawiające się w związku ze stosowaniem dyrektywy, w szczególności w ośrodkach zamkniętych i strefach tranzytu, o czym delegacje parlamentarne mogły przekonać się na miejscu podczas licznych wizyt,

Uwagi ogólne

1. zauważa, że w minionym roku liczba uchodźców na całym świecie wzrosła do ponad 12 milionów, a 26 milionów osób zostało przesiedlonych wewnętrznie; w tym kontekście wspiera ustanowienie CEAS i z zadowoleniem przyjmuje „Plan polityki w dziedzinie azylu” Komisji, który posłuży za plan działania na rzecz ostatecznego utworzenia wspólnego europejskiego systemu azylowego;
2. ubolewa z powodu planowanego w związku ze zmianą podstawy prawnej, która będzie wynikiem wejścia w życie traktatu z Lizbony, przesunięcia na rok 2012 terminu realizacji drugiego etapu CEAS, którego wprowadzenie ma wyeliminować niekorzystne rozbieżności w polityce azylowej państw członkowskich;
3. zwraca uwagę na to, że odsetek uznawania kandydatur do statusu uchodźcy wśród państw członkowskich waha się w przypadku obywateli niektórych państw trzecich od około 0 % do 90 %;
4. zwraca uwagę, że ujednoczenie norm ma doprowadzić do ustanowienia wspólnej procedury azylowej oraz jednolitego statusu w zakresie azylu, w związku z czym powinno ono zapewnić wysoki stopień ochrony w całej Unii i nie powinno opierać się na najniższym wspólnym poziomie, w wyniku czego wspólny system azylowy mógłby utracić swoją wartość dodaną;
5. żałuje, że pojęcie azylu, będące podstawową częścią demokracji i ochrony praw człowieka, zostało w ostatnich latach poważnie ograniczone; powtarza, że potrzebne jest pełne poszanowanie praw i potrzeb osób ubiegających się o azyl oraz zasady niewydalania tych osób;

⁽¹⁾ Dz.U. C 158 z 21.6.2008, s. 3.

Wtorek, 10 marca 2009 r.

6. zwraca uwagę, że UE powinna przewidzieć na granicach zewnętrznych mechanizmy służące do identyfikacji osób ubiegających się o azyl i zagwarantowania osobom uprawnionym do ochrony międzynarodowej wstępu na swoje terytorium, w tym w ramach przeprowadzania kontroli na granicach zewnętrznych;

7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja ustaliła, iż dostęp osób potrzebujących pomocy będzie jednym z nadrzędnych celów CEAS;

8. domaga się, aby Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich (Frontex) dostarczyła szczegółowych danych na temat liczby osób ubiegających się o azyl, rozpoznanych jako takie podczas prowadzonych przez nią operacji, oraz na temat losu osób zatrzymanych i odesłanych do kraju tranzytu lub pochodzenia podczas takich operacji; wzywa Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie przeglądu mandatu agencji Frontex w celu wyraźnego stwierdzenia, że troska o ochronę i prawa człowieka jest integralną częścią zarządzania zewnętrznymi granicami UE;

9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja uznaje potrzebę zapewnienia spójności z innymi obszarami polityki, które mają wpływ na międzynarodową ochronę; wzywa w związku z tym Komisję do wspierania i wprowadzania inicjatyw mających na celu przegląd i dostosowanie polityki i praktyk w zakresie zarządzania granicami, takich jak FRONTEX i europejski system nadzoru granic (EUROSUR), tak aby zagwarantować uchodźcom dostęp do ochrony w UE i pełne poszanowanie zasady niewydalania na zewnętrznych granicach UE; ponadto podkreśla, że obowiązek udzielenia pomocy zagwarantowany w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS) jest prawnie wiążący dla państw członkowskich, Unii Europejskiej oraz agencji FRONTEX;

Poprawa obowiązującego prawodawstwa

10. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w wymienionym wyżej wyroku w sprawie C-133/06 Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich uchylił art. 29 ust. 1 i 2 oraz art. 36 ust. 3 dyrektywy w sprawie azylu, dotyczące przyjmowania i zmiany wspólnej listy minimalnej bezpiecznych krajów pochodzenia oraz wspólnej listy bezpiecznych krajów trzecich;

11. z zadowoleniem przyjmuje pozytywne doświadczenia kilku państw członkowskich w zakresie przyjmowania osób ubiegających się o azyl – od daty złożenia wniosku o ochronę międzynarodową – w otwartych ośrodkach i przy pełnej integracji ze społecznościami lokalnymi;

12. uważa, że osoby ubiegające się o azyl to osoby znajdujące się w szczególnie trudnej sytuacji, które wymagają odpowiednich warunków przyjmowania; zwraca uwagę, że atmosfera środowiska więziennego w żadnym wypadku nie pomoże im w poradeniu sobie z traumatycznymi przeżyciami, których doświadczyli w swoich krajach pochodzenia czy podczas podróży do Europy;

13. z zadowoleniem przyjmuje wspomniane w ostatnich wnioskach Komisji postanowienia, według których państwa członkowskie nie przetrzymują w areszcie nikogo wyłącznie dlatego, że ubiega się o ochronę międzynarodową; uważa, że zasadniczo nie należy zatrzymywać osób ubiegających się o azyl ze względu na ich szczególnie trudną sytuację;

14. ubolewa z powodu faktu, że w wielu państwach członkowskich nadal praktykowane jest zatrzymywanie osób ubiegających się o azyl w przypadku nielegalnego wstępu na ich terytorium i w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie do „dyrektywy w sprawie przyjmowania uchodźców” gwarancji proceduralnych na wypadek zatrzymania; dlatego uważa, że zatrzymanie osób ubiegających się o azyl powinno być możliwe jedynie w bardzo wyraźnie określonych, wyjątkowych okolicznościach i z zastrzeżeniem przestrzegania zasady konieczności i proporcjonalności zarówno w odniesieniu do sposobu, jak i celu takiego zatrzymania; uważa również, że w przypadku zatrzymania osoby ubiegającej się o azyl, winna mieć ona prawo do odwołania przed sądem krajowym;

15. uważa, że zasadnicze znaczenie ma sprecyzowanie zakresu stosowania nowej „dyrektywy w sprawie przyjmowania uchodźców” tak, by obejmowała ośrodki detencyjne, strefy tranzytu, procedury graniczne i osoby przeniesione w ramach rozporządzenia dublińskiego;

Wtorek, 10 marca 2009 r.

16. wyraża zadowolenie z wprowadzenia w „dyrektywie w sprawie przyjmowania uchodźców” formalnego systemu natychmiastowej identyfikacji osób znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji, w szczególności osób małoletnich pozbawionych opieki, osób starszych uzależnionych od opieki, osób niepełnosprawnych, kobiet ciężarnych, samotnie wychowujących rodziców z dziećmi oraz osób po traumatycznych przejściach (ofiary tortur, gwałtu, przemocy psychicznej, fizycznej i seksualnej);

17. uważa, że należy ustanowić jednolitą procedurę udzielania azylu oraz jednolite normy pozwalające ustalić kogo uznaje się za uchodźcę bądź osobę potrzebującą ochrony międzynarodowej, obejmujące wszystkie wnioski o udzielenie międzynarodowej ochrony (status uchodźcy, ochrona uzupełniająca, tymczasowa ochrona);

18. z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez Komisję zamiar sprecyzowania warunków uzyskania ochrony uzupełniającej, a zwłaszcza fakt zasugerowania przez nią przeglądu poziomu praw i korzyści przysługujących beneficjentom tego rodzaju ochrony; powinno to zapewnić większą równość traktowania na bardziej zaawansowanym poziomie;

19. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zamierza wprowadzić zmiany do dyrektywy w sprawie azylu i podkreśla, że wspólna procedura azylowa powinna przewidzieć jasne, ujednoczone i rozsądne terminy, w których władze będą musiały podjąć decyzję odnośnie do wniosku o azyl, co pomoże uniknąć długiego i nieuzasadnionego oczekiwania mogącego mieć negatywny wpływ na zdrowie i samopoczucie osób ubiegających się o azyl; ponownie zaznacza, że przyznanie statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej powinno zawsze podlegać indywidualnej ocenie i nie powinno w żadnym wypadku ograniczać się do ogólnej oceny (np. opierającej się na narodowości) ani do ewentualnych uwarunkowań (np. odnoszących się do sytuacji poszanowania praw człowieka w kraju pochodzenia);

20. uważa za pożądane skoordynowanie informacji o krajach pochodzenia będących w posiadaniu różnych państw członkowskich i zachęca Komisję do zwiększenia wysiłków na rzecz ustanowienia wspólnej bazy danych; podkreśla, że gromadzenie i przedstawianie informacji o krajach pochodzenia oraz zarządzanie portalem powinno zagwarantować, że włączono krajowe sprawozdania różnych uznanych ekspertów, że informacje są publicznie dostępne i przechowywane odrębnie w stosunku do ich zastosowania przez decydentów (tak aby pozostały bezstronne i wolne od politycznego wpływu) oraz że przy gromadzeniu informacji o krajach pochodzenia zachowana jest sprawiedliwa równowaga między źródłami rządowymi, pozarządowymi i międzynarodowymi;

21. z zadowoleniem przyjmuje przekształcenie rozporządzenia dublińskiego oraz propozycję postanowień dotyczących mechanizmu zawieszenia przeniesień na mocy tego rozporządzenia, jeżeli istnieją obawy, że spowodują one, iż niektórzy wnioskodawcy nie będą mogli skorzystać z odpowiednich standardów ochrony w odpowiedzialnych państwach członkowskich, w szczególności w zakresie warunków przyjmowania oraz dostępu do procedur azylowych, jak również w przypadkach, w których przeniesienia te stanowiłyby dodatkowe obciążenie dla tych państw członkowskich, które z powodu specyficznej sytuacji geograficznej i demograficznej muszą stawić czoła szczególnej presji; podkreśla jednak, że te postanowienia mogłyby ostatecznie stać się politycznym oświadczeniem, nie zaś skutecznym instrumentem umożliwiającym rzeczywiste wspieranie państw członkowskich, jeżeli nie zostałby wprowadzony dwuzadaniowy instrument wiążący dla wszystkich państw członkowskich, na który składałyby się:

- a) oddelegowanie urzędników z państw członkowskich do Europejskiego Urzędu Wsparcia ds. Polityki Azylowej w celu wsparcia państw członkowskich zmagających się ze szczególną i trudną sytuacją;
- b) program przeniesienia osób korzystających z ochrony międzynarodowej z państw członkowskich zmagających się ze szczególną i trudną sytuacją do innych państw, w porozumieniu z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) oraz za zgodą samych zainteresowanych;

22. uważa, że poprawione rozporządzenie dublińskie powinno przyznać osobom ubiegającym się o azyl prawo do odwołania się od decyzji w sprawie przeniesienia; odwołanie takie nakładałoby na sądy i trybunały obowiązek zbadania z urzędu konieczności czasowego zawieszenia wykonania decyzji o przeniesieniu;

Struktury administracyjne

23. zdecydowanie popiera utworzenie Europejskiego Urzędu Wsparcia ds. Polityki Azylowej, który powinien działać w ścisłej współpracy z UNHCR oraz z organizacjami pozarządowymi specjalizującymi się w dziedzinie azylu;

Wtorek, 10 marca 2009 r.

24. uważa, że jednym z zadań Europejskiego Urzędu Wsparcia ds. Polityki Azyłowej powinna być szczegółowa analiza rozbieżności występujących w poszczególnych państwach w zakresie polityki azyłowej, aby w ten sposób przyczyniał się do jej ulepszenia;

25. uważa, że działania Europejskiego Urzędu Wsparcia ds. Polityki Azyłowej powinny obejmować opracowywanie wspólnych wytycznych w celu ułatwienia trafniejszej oceny wniosków o azyl, promowanie wymiany dobrych praktyk, monitorowanie wdrażania i stosowania odpowiedniego ustawodawstwa UE (wspierając rolę Komisji jako strażnika traktatów);

26. uważa, że należy się praktycznie zastanowić nad dalszym monitorowaniem sposobu traktowania osób, które powróciły do kraju pochodzenia bądź wyjazdu na skutek odrzuconych wniosków o przyznanie ochrony;

27. żywo zachęca Komisję do kontynuowania prac nad opracowaniem wspólnego programu szkoleń dla pracowników służb azyłowych, zważywszy że istnieje bezpośredni związek między jakością decyzji wydawanych w tej dziedzinie a jakością wykszolenia i poinformowania urzędników podejmujących takie decyzje na szczeblu krajowym; uważa, że konsultacje z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego specjalizującymi się w tej dziedzinie zapewniłyby skuteczność prac nad opracowywaniem programów szkoleń;

28. uważa, że wszyscy decydenci muszą mieć równy dostęp do wyszukanych w sposób profesjonalny i obiektywny informacji o krajach pochodzenia, które są głównym narzędziem dla władz przyznających azyl, organów rozpatrujących odwołania, jak i dla osób ubiegających się o azyl, które opierają się na tych informacjach przy sprawdzaniu ich wniosku o ochronę międzynarodową;

29. podkreśla, że w okresie oczekiwania władze powinny uwzględniać zróżnicowane potrzeby osób ubiegających się o azyl, które są w trudniejszej sytuacji, takich jak dzieci, osoby niepełnosprawne i kobiety, oraz zapewniać niezbędną infrastrukturę;

Integracja osób objętych ochroną międzynarodową

30. potwierdza znaczenie integracji osób korzystających z ochrony międzynarodowej, przy uwzględnieniu kwestii związanych z demokracją, bezpieczeństwem i gospodarką;

31. ubolewa, że ustanowione w rozporządzeniu dublińskim zasady określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl nie uwzględniają życzeń osób ubiegających się o azyl i uważa, że przy określaniu właściwego państwa członkowskiego należy w większym stopniu brać pod uwagę określone kryteria dotyczące względów rodzinnych, kulturowych i językowych z myślą o ułatwieniu integracji osób ubiegających się o azyl;

32. wzywa Radę do osiągnięcia porozumienia w sprawie objęcia uchodźców i osób korzystających z ochrony uzupełniającej zakresem stosowania dyrektywy 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. w sprawie statusu rezydenta długoterminowego ⁽¹⁾;

33. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji przedstawiony w dyrektywie w sprawie przyjmowania uchodźców z myślą o ułatwieniu ubiegającym się o azyl dostępu do rynku pracy, zważywszy że włączenie w życie zawodowe jest podstawowym warunkiem ich integracji w przyjmującym państwie członkowskim i pomaga również nabyć zdolności, które mogą się przydać podczas pobytu w przyjmującym państwie członkowskim i w przypadku powrotu do kraju pochodzenia;

34. uważa, że przy określaniu właściwego państwa członkowskiego system azyłowy powinien ułatwić integrację biorąc pod uwagę, oprócz innych elementów społecznych, kulturowych i językowych, uznanie dokonań edukacyjnych, zawodowe kwalifikacje i kompetencje osoby ubiegającej się o azyl, odpowiadające ekonomicznym potrzebom goszczącego państwa członkowskiego;

⁽¹⁾ Dz.U. L 16 z 23.1.04, s. 44.

Wtorek, 10 marca 2009 r.

35. zaleca aby nie wprowadzać rozróżnienia między prawami przyznanymi uchodźcom i beneficjentom ochrony uzupełniającej; podkreśla zwłaszcza konieczność poprawy dostępu osób objętych ochroną uzupełniającą do praw społecznych i gospodarczych, biorąc pod uwagę, że ma to decydujące znaczenie dla ich integracji;

Mechanizmy solidarności

36. uważa, że jednym z celów CEAS powinno być wprowadzenie skutecznych mechanizmów solidarności służących poprawie sytuacji krajów, do których napływają największe fale osób ubiegających się o azyl i które mają trudności z zapewnieniem im odpowiednich warunków przyjmowania, rozpatrywaniem wniosków w odpowiednim terminie i w przepisowej formie lub z integracją osób ubiegających się o azyl posiadających status uchodźcy;

37. jest zdania, że solidarność nie może ograniczać się do przyznania środków finansowych i wzywa do skutecznego wdrożenia mechanizmów przesiedleń i przemieszczeń wewnętrznych, na zasadzie dobrowolności, jak przewiduje Europejski pakt o imigracji i azylu; uważa, że umożliwiłoby to osobom objętym ochroną międzynarodową przyjęcie przez państwo członkowskie inne niż te, które przyznało im prawo do takiej ochrony;

38. uważa, że należy rozważyć możliwość rozszerzenia zakresu stosowania dyrektywy 2001/55/WE⁽¹⁾, aby umożliwić przyjmowanie szczególnych kategorii osób potrzebujących tymczasowo ochrony międzynarodowej w przypadku braku masowego napływu wysiedleńców;

39. zachęca do utworzenia pod egidą przyszłego Europejskiego Urzędu Wsparcia ds. Polityki Azylowej zespołów ekspertów w zakresie azylu, które mogłyby świadczyć pomoc na rzecz państw członkowskich odnotowujących nieprzewidziane masowe napływy osób ubiegających się o azyl i niebędących w stanie sobie z tym poradzić;

40. wzywa Komisję do przeanalizowania możliwości ustanowienia europejskiego mechanizmu transferu ochrony międzynarodowej, pod kontrolą przyszłego Europejskiego Urzędu Wsparcia ds. Polityki Azylowej, tak aby umożliwić przemieszczanie się uchodźców w Europie zgodnie z ich życzeniem i zmniejszyć w ten sposób obciążenie w niektórych państwach członkowskich;

41. z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez Komisję zamiar przeprowadzenia badania w celu przeglądu możliwych sposobów osiągnięcia poprawy w zakresie solidarności finansowej wewnątrz UE i z zainteresowaniem oczekuje propozycji w tym zakresie;

42. popiera umowy w sprawie monitorowania granic pomiędzy władzami krajowymi, Biurem UNHCR i organizacjami pozarządowymi oraz przyznanie środków na ten cel w ramach Funduszu Granic Zewnętrznych UE;

Współpraca z państwami trzecimi

43. podkreśla, że wspólny europejski system azylowy powinien być w pełni spójny z celami i działaniami z zakresu ochrony uchodźców w ramach instrumentów współpracy UE z krajami rozwijającymi się (jak np. Europejski Fundusz Rozwoju, instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (DCI), Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa, europejski instrument na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie) oraz porozumień i partnerstw między UE i krajami rozwijającymi się (jak umowa z Kotonu i strategiczne partnerstwo Afryka-UE);

44. zgadza się z Komisją, że kwestia azylu jest integralną częścią współpracy z krajami trzecimi na rzecz rozwoju, a nie narzędziem zarządzania kryzysowego; ponownie stwierdza również, że współpraca na rzecz rozwoju, a w szczególności zapobieganie kryzysom, monitorowanie przestrzegania praw człowieka, transformacja konfliktu i budowanie pokoju mogłyby służyć jako instrument zapobiegający wysiedleniu; dlatego podkreśla, że wspólny europejski system azylowy powinien być ściśle powiązany z europejską polityką rozwoju i pomocy humanitarnej;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych norm przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz.U. L 212 z 7.8.2001, str. 12).

Wtorek, 10 marca 2009 r.

45. oczekuje wyników oceny regionalnych programów ochrony, która ma się odbyć w 2009 r.; podkreśla, że tworzenie takich programów powinno być w pełni spójne z krajowymi i regionalnymi planami działania oraz z programem tematycznym dotyczącym migracji i azylu w ramach instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju oraz że w bardziej ogólnym kontekście nie powinno być nigdy wykorzystywane do zdjęcia obowiązków z państw członkowskich i Unii Europejskiej; wzywa Komisję do lepszej koordynacji działań prowadzonych w tym kontekście przez jej różne służby z myślą o zoptymalizowaniu synergii między nimi oraz do przedstawiania mu sprawozdań z działań podejmowanych w tym celu;
46. uznaje znaczenie wzmocnienia zdolności przyjmowania w przypadku krajów pierwszego azylu oraz stworzenia na szczeblu europejskim, przy ściślejszej współpracy z UNHCR, programu przesiedleń, w którym zostałyby określone wspólne kryteria i mechanizmy współpracy;
47. nalega również na przeprowadzenie oceny adekwatności funduszy dostępnych dla środków dotyczących krajów trzecich, np. ochrony w ramach regionu, zwłaszcza w świetle opinii Parlamentu, według której te środki wymagają dodatkowego finansowania a nie ponownego przydzielenia środków z funduszy rozwojowych;
48. wzywa Komisję do promowania szerszego uczestnictwa państw członkowskich w wysiłkach podejmowanych w skali światowej na rzecz przesiedlenia uchodźców;
49. z dużym zainteresowaniem przyjmuje pomysł wprowadzenia „procedur przyjmowania ochronnego” i żywo zachęca Komisję do rozważenia konkretnych rozwiązań i praktycznych skutków stosowania tego rodzaju środków;
50. z zainteresowaniem oczekuje wyników badań dotyczących wspólnego rozpatrywania wniosków o przyznanie azylu poza terytorium Unii, które Komisja planuje na 2009 r. i przestrzega przed wszelkimi próbami przenoszenia odpowiedzialności za przyjmowanie ubiegających się o azyl i rozpatrywanie stosownych wniosków na kraje trzecie lub na UNHCR;

*

* *

51. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów państw członkowskich, agencji Frontex oraz Wysokiemu Komisarzowi Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców.

Plan działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej

P6_TA(2009)0088

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie planu działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (2008/2150(INI))

(2010/C 87 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat WE,
- uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego Wspólnot Europejskich nr 2/2004 w sprawie modelu pojedynczej kontroli (single audit) oraz projektu wspólnotowych ram wewnętrznej kontroli dla Komisji ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie harmonogramu działań dotyczących zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2005)0252),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie planu działania na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2006)0009),

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 30.4.2004, s. 1.